

Szerbia naplóm

Írta: Jablonszki Noel 7.a

A szerbiai út nagyon jó élmény volt. Régóta készültem az útra. Történelemből már sokat tanultunk a régi végvákról, és most eljött az idő, hogy egyet lássak is. Az indulás előtti délután megnéztem az interneten, milyen messzire megyünk. Apuval utaztam már Erdélybe, az nagyon messze volt, de ez az út is hosszúnak tűnt, mivel a google térkép az írta, hogy Belgrád közel 400 km-re van Budapesttől.

Korán indult a busz, nagyon álmos voltam, nehezen ment a korán kelés. Szerencsére reggel csak apró dolgokat kellett elintéznem, az előző este már mindent összepakoltam.

Ha jól emlékszem Péterváradon néztük meg az első várat. Van egy különleges óratorony, ahol a kismutató és a nagymutató fel van cserélve, hogy a folyón érkező hajós jól lássa a torony óráján lévő időt. Egyszer hallottam, hogy Péterváradot a Duna Gibraltárjának is nevezik. A vár fala kicsit romos, de maga a vár jól állapotban volt. Amikor ott jártunk, volt egy művészeti kiállítás is. Nekem egy kicsit furcsa volt a hely, mert maga a vár nem hasonlított a fejemben lévő régi vár formájára. Nem voltak bástyák, régi ágyúk, árkok, felvonó hidak, mint például a kőszegi várban, ahol már sokszor voltam. Sokkal jobban hasonlított a budai várra. A látványosságok mellett még számháborúztunk is egy kicsit, amit nagyon szeretek. Bár az út hosszú volt az első nap, de összeségében nagyon tetszettek programok. Estére azért már elfáradtam. A szállás egy másik városban volt, ahol egy kertes házban aludtunk.

A második nap korán került megint. Hamar össze kellett kapnunk magunkat, mert a busz időben akart indulni. Egy gyors reggeli után a busz Belgrád irányába indult. Az első kirándulásunk pontjához hamar odaértünk, jóval kevesebbet utaztunk, mint az előző nap. Nándorfehérvári vár már igazi várnak tűnt messziről is. Itt már minden várkellék megvolt. Igazi várbejárat híddal, bástyával, hatalmas ágyúval (igaz ez modern volt, de hatalmas), kőfallal, Dzsámival és lakótoronnyal. Ez a vár tetszett a legjobban.

Az utazás során jött velünk egy kedves idegenvezető, aki rengeteg érdekes dolgot mesélt a három nap alatt az összes helyszínről. Nándorfehérvári várról is sokat megtudtam, mint például kik építették, mikor, milyen harcok voltak, kik védték a várat, kik támadták meg, és milyen érdekes helyszínek vannak még a váron belül.

A várlátogatás után elmentünk a Tower Gardos, Zimonyba, ahol Hunyadi Jánost temették el. Érdekes volt, mert bár várfala volt, de inkább egy köralakú templomra hasonlított. Felmentem a toronyba egy icipici csigalépcsőn. A torony tetején egy kilátó volt, ahol az egész várost be lehetett látni. Igazán tetszett, hogy egészen messzire is elláttam a városban, ahol minden olyan picinek tűnt. Óriás voltam.

EI is felejtettem, hogy a vár kirándulás után elmentünk vásárolni egy kicsit a városba. A vár mellett volt egy kis sétány, ahol rengeteg bolt volt. Vettem is magamnak pár dolgot, jól jött ez a kis szabadidő. A kilátó látogatása után visszamentünk a szállásra, ahol már jól esett a pihenés, mert estére igen elfáradtam. Az idő az első naphoz képest sokkal jobb volt, mert az első nap igencsak eláztunk a nagy esőtől. A második nap sokat sütött a nap, sokkal jobb volt hozzánk az időjárás.

A harmadik napon Galambóc vára volt az úticél. Sajnos csak egy termet nézhettünk meg, mert csapatos bejárás nem volt lehetséges. Ez is igazi vár volt. Távolról jól látszottak a tornyai, és nagyon látványos volt a hegyre felfutó várfal. A Duna vizének egy részét felduzzasztották a vár mellett egy tóvá, így volt egy olyan bástyája, ami a vízben volt. Nem láttam még ilyet, borzasztóan tetszett, mert olyan, mintha elsüllyedt volna a nagy vízben. Érdekes volt, hogy a Galambóc várral szemben a Duna másik oldalán szintén volt egy vár, de az már román területen volt, azt nem néztük meg. Azt mondták, hogy a romániai vár, Cetatea Ladislau figyelte a galambóci várat.

A vár mellett a duzzasztott Duna vizében volt egy apró szigetnek tűnő szikla, ahol a monda szerint egy nőt kötöztek, láncoltak a kőhöz. A vár ura láncolta őda, mert a nő egy másik férfit szeretett. A vár ura később visszament a sziklához, hogy megkérdezze a nőt szereti-e már, de a nő nem mondott semmit. A vár ura sorsára hagyta a nőt, aki meghalt.

A galambóci várlátogatás után elindultunk egy másik várhoz. Az út közben megálltunk ebédelni, már mindenki nagyon éhes volt.

Az ebéd után elindultunk Vég Szendrő felé. A vár kicsit furcsa volt, mert rengeteg szögletes tornya volt. Amikor ott jártunk éppen felújították, de így is minden részét megnézhattuk. Az idegenvezető mondta, hogy a középkorban Szendrő volt az ideiglenes főváros. A vár alakja azért is volt furcsa, mert háromszög alakú volt. Nem láttam még háromszög alakú várat. Egy játék keretében makett várat kellett építenem kockákból a várról. Amíg én építettem a vár modellt, addig a csapat másik fele előadtak több történelmi csatát. Lassan véget ért a mai nap is, visszamentünk újra a szállásra és kezdetét vette a táncest.

A táncesten régi magyar népitáncokat tanultunk, jól szórakoztunk. A táncon egy helyi bácsi mutatott rengeteg táncmozdulatot. Egy-kettő mozdulat igen nehéz volt, hamar elfáradt a lábam.

Az utolsó nap minden eddiginél korábban keltünk. Az aznapi úticél Csantavér volt. Meglátogattunk egy iskolát, ahol a lányok röplabdáztak, a fiúk futballoztak. A játék után egy matekvíz következett. A játékok vége után elindultuk hazafelé. Újra hosszú út várt ránk, de ez már nem zavart, mert tudtam mi vár ránk.

Összeségében nagyon élveztem ezt a pár napot, ha lehetőségem van hasonló útra, újra el szeretnék menni. Otthon megmutattam a sok képet, amit készítettem az út során. A sok látnivaló és kaland örökre meg lett örökítve, ez már az én emlékem örökre.